ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 17ης Σεπτεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση T-54/98,

Αρούμπα, εκπροσωπούμενη από τους P. Bos και M. Slotboom, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον T. van Rijn, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

υποστηριζομένης από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τους J. Huber και G. Houttuin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,** εκπροσωπούμενο από την R. Magrill, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνοντα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2553/97 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1997, για τις λεπτομέρειες έκδοσης πιστοποιητικών εισαγωγής όσον αφορά ορισμένα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1702, 1703 και 1704, με σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ (ΕΕ L 349, σ. 26),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές, γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Σύμφωνα με το άρθρο 3, στοιχείο ρ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο σ', ΕΚ), η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει τη σύνδεση με τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (ΥΧΕ), με σκοπό την αύξηση των συναλλαγών και την προώθηση με κοινή προσπάθεια της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης.

2 Η Αρούμπα συγκαταλέγεται μεταξύ των ΥΧΕ.

3 Σύμφωνα με το άρθρο 227, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 299, παράγραφος 3, ΕΚ), για τις ΥΧΕ που αναφέρονται στο παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, παράρτημα II ΕΚ) ισχύει το ιδιαίτερο καθεστώς συνδέσεως που ορίζεται στο τέταρτο μέρος της εν λόγω Συνθήκης. Η Αρούμπα αναφέρεται στο εν λόγω παράρτημα.

4 Το άρθρο 136, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 187 ΕΚ) ορίζει ότι το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομόφωνα, με βάση την εμπειρία που αποκτήθηκε στα πλαίσια της συνδέσεως των χωρών και εδαφών με την Κοινότητα και τις αρχές της Συνθήκης, καθορίζει τις λεπτομερείς διατάξεις και τη διαδικασία για τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα. Βάσει της ως άνω διατάξεως, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 25 Φεβρουαρίου 1964, την απόφαση 64/349/ΕΟΚ, περί της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα [(μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) ΙΟ 1964, 93, σ. 1472]. Η απόφαση αυτή αποσκοπούσε στην αντικατάσταση, από την 1η Ιουνίου 1964, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της εσωτερικής συμφωνίας για τη χρηματοδότηση και τη διαχείριση των κοινοτικών ενισχύσεων, που υπογράφηκε στο Γιαουντέ στις 20 Ιουλίου 1963, της συμβάσεως εφαρμογής σχετικά με τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα, η οποία είχε συναφθεί για πέντε έτη και είχε προσαρτηθεί στη Συνθήκη.

5 Κατόπιν διαφόρων αποφάσεων για το ίδιο θέμα, το Συμβούλιο εξέδωσε, τις 25 Ιουλίου 1991, την απόφαση 91/482/ΕΟΚ σχετικά με τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: απόφαση ΥΧΕ). Σύμφωνα με το άρθρο της 240, παράγραφος 1, η απόφαση ΥΧΕ εφαρμόζεται για περίοδο δέκα ετών από την 1η Μαρτίου 1990. Πάντως, το ίδιο άρθρο προβλέπει, στην παράγραφο 3, στοιχεία α' και β', ότι, πριν από τη λήξη της πρώτης πενταετούς περιόδου, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία μετά από πρόταση της Επιτροπής, θεσπίζει, αν το κρίνει αναγκαίο, εκτός από τις χρηματοδοτικές συνδρομές της Κοινότητας, για τη δεύτερη πενταετία, τις τροποποιήσεις που πρέπει ενδεχομένως να επέλθουν στη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα. Με βάση τη ρύθμιση αυτή το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 24 Νοεμβρίου 1997, την απόφαση 97/803/ΕΚ για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως ΥΧΕ (ΕΕ L 329, σ. 50).

6 Το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, όπως ίσχυε αρχικώς, προέβλεπε τα εξής:

«Τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών και φόρων ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

7 Το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως προέβλεπε τα εξής:

«Η Κοινότητα δεν επιβάλλει ποσοτικούς περιορισμούς ή μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος κατά τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.»

8 Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως ΥΧΕ παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως (στο εξής: παράρτημα ΙΙ) όσον αφορά τον ορισμό της έννοιας των προϊόντων καταγωγής και των σχετικών μεθόδων διοικητικής συνεργασίας. Κατά το άρθρο 1 του εν λόγω παραρτήματος, ένα προϊόν θεωρείται «καταγόμενο προϊόν» ή «προϊόν καταγωγής» των ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής ή του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) όταν έχει είτε εξ ολοκλήρου παραχθεί είτε επαρκώς μεταποιηθεί εκεί.

9 Το άρθρο 3, παράγραφος 3, του παραρτήματος ΙΙ περιλαμβάνει έναν πίνακα των κατεργασιών ή μεταποιήσεων που θεωρούνται ανεπαρκείς για να προσδώσουν την ιδιότητα του «προϊόντος καταγωγής» σε ένα προϊόν προελεύσεως ΥΧΕ.

10 Πάντως, το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙ προβλέπει τα εξής:

«Όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα [...] στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.»

11 Σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4, του παραρτήματος ΙΙ, ο κανόνας που μνημονεύθηκε στην προηγούμενη σκέψη, αποκαλούμενος κανόνας «σώρευσης καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ», ισχύει για «οποιαδήποτε κατεργασία ή μεταποίηση πραγματοποιούμενη στις ΥΧΕ, συμπεριλαμβανομένων των επεμβάσεων που απαριθμούνται στο άρθρο 3, παράγραφος 3».

12 Με την απόφαση 97/803 περιορίστηκε η εφαρμογή του κανόνα της σώρευσης καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ σε σχέση με τη ζάχαρη προελεύσεως ΥΧΕ. Για τον σκοπό αυτό, με την απόφαση 97/803 ενσωματώθηκε στην απόφαση ΥΧΕ, μεταξύ άλλων, άρθρο 108β, το οποίο επιτρέπει σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ για τη ζάχαρη μέχρι ορισμένης ποσότητας κατ' έτος. Το εν λόγω άρθρο 108β, παράγραφοι 1 και 2, προβλέπει τα εξής:

«1. [...] η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ, γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης.

2. Για την εφαρμογή των κανόνων σώρευσης ΑΚΕ/ΥΧΕ, που προβλέπεται στην παράγραφο 1, θεωρούνται ότι αρκούν για να προσδώσουν τον χαρακτήρα προϊόντων καταγωγής των ΥΧΕ η κυβοποίηση της ζάχαρης ή ο χρωματισμός.»

13 Στις 17 Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2553/97, για τις λεπτομέρειες έκδοσης πιστοποιητικών εισαγωγής όσον αφορά ορισμένα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1702, 1703 και 1704 με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ (ΕΕ L 349, σ. 26, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός). Στον εν λόγω κανονισμό ορίζεται ότι για την εισαγωγή ζάχαρης στο πλαίσιο της σώρευσης καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που προβλέπεται στο άρθρο 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, απαιτείται υποβολή πιστοποιητικών εισαγωγής.

14 Σύμφωνα με το άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, ο προσβαλλόμενος κανονισμός άρχισε να ισχύει στις 19 Δεκεμβρίου 1997.

Διαδικασία

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Απριλίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Στις 14 Αυγούστου 1998, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ως άνω ενστάσεως.

17 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, αντιστοίχως, στις 8 Ιουλίου και στις 18 Αυγούστου 1998, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησαν, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής. Οι ως άνω αιτήσεις έγιναν δεκτές με διάταξη του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1998.

18 Βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Κάτω Χώρες) ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του κύρους της αποφάσεως 97/803 (υπόθεση C-17/98).

19 Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, ανεστάλη η διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-17/98. Η απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Φεβρουαρίου 2000, C-17/98, Emesa Sugar (Συλλογή 2000, σ. I-675), έπαυσε την ως άνω αναστολή.

20 Με διάταξη της 5ης Οκτωβρίου 2000, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου ανέστειλε τη διαδικασία μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-142/00 P, η οποία αφορούσε ιδίως την ενεργητική νομιμοποίηση των Ολλανδικών Αντιλλών να βάλουν κατά των μέτρων που περιορίζουν τις εισαγωγές από τις ΥΧΕ. Η απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Απριλίου 2003, C-142/00 P, Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, (Συλλογή 2003, σ. II-3483), η οποία αναίρεσε την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 2000, T-32/98 και T-41/98, Nederlandse Antillen κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-201), καθόσον το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι τα προσβαλλόμενα μέτρα αφορούσαν ατομικά τις Ολλανδικές Αντίλλες, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), έπαυσε την ως άνω αναστολή.

21 Με έγγραφο της 28ης Απριλίου 2003, οι διάδικοι εκλήθησαν να καταθέσουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τη συνέχιση της διαδικασίας στην υπό κρίση υπόθεση. Η προσφεύγουσα και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας δεν κατέθεσαν παρατηρήσεις. Η Επιτροπή και το Συμβούλιο κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους, αντιστοίχως, με έγγραφα της 11ης και της 12ης Ιουνίου 2003.

Αιτήματα των διαδίκων

22 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Με την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

24 Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να συνεξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως·

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— αν το Πρωτοδικείο δεν συνεξετάσει την ένσταση με την ουσία της υποθέσεως, να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

25 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος υποβάλει σχετική αίτηση, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του παραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως αυτής συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας ώστε να αποφασίσει επί της αιτήσεως της Επιτροπής χωρίς να μεσολαβήσει η προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

26 Με την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα ούτε άμεσα ούτε ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Με τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν ως προς τη συνέχιση της διαδικασίας, η Επιτροπή και το Συμβούλιο υπογραμμίζουν ότι η απόφαση Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, προπαρατεθείσα στη σκέψη 20, οδηγεί αναπόφευκτα στο συμπέρασμα ότι η παρούσα προσφυγή είναι απαράδεκτη.

27 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κυρίως, ότι η Αρούμπα απολαύει ειδικού καθεστώτος. Συναφώς, επικαλείται το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και το παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ, που μνημονεύει ρητώς την Αρούμπα μεταξύ των ΥΧΕ. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατ' αναλογίαν προς την κατάσταση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαΐου 1990, C-70/88, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2041), νομιμοποιείται ενεργητικώς να ασκεί προσφυγή ακυρώσεως όταν η εν λόγω προσφυγή αποσκοπεί στην προστασία των προνομιών που της έχουν αναγνωρισθεί από τη Συνθήκη. Επομένως, μια κατ' αναλογίαν εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 173, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης θα οδηγούσε στο να κριθεί παραδεκτή η παρούσα προσφυγή.

28 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

29 Πρώτον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα την προσφεύγουσα, καθόσον ο εν λόγω κανονισμός δεν παρέχει στα κράτη μέλη καμία εξουσία εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1971, 41/70 έως 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 783, σκέψεις 23 έως 28· της 11ης Ιουλίου 1985, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 και 10/84, Salerno κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1985, σ. 2523, σκέψεις 31 και 32, και της 26ης Απριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέψεις 11 έως 23).

30 Δεύτερον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο εν λόγω κανονισμός επιβάλλει περιορισμούς στις εισαγωγές ζάχαρης καταγωγής των ΥΧΕ. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός θίγει μια κλειστή ομάδα εδαφών και χωρών, που απαριθμούνται περιοριστικά στο παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ, στην οποία ομάδα ανήκει η Αρούμπα.

31 Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, επειδή η προσφεύγουσα δεν δεσμεύεται από την απόφαση 97/803, επί της οποίας στηρίζεται ο προσβαλλόμενος κανονισμός, έναντι διαφόρων κρατών μελών. Συναφώς, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι οι πράξεις περί των όρων προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και της Σουηδίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες επικυρώθηκαν μόνον έναντι των Κάτω Χωρών και όχι έναντι της Αρούμπα. Έτσι, η τελευταία διακρίνεται από τις λοιπές ΥΧΕ.

32 Εν συνεχεία, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος επιβάλλει περιορισμούς στις εξαγωγές ζάχαρης καταγωγής των ΥΧΕ, αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως ΥΧΕ παραγωγού και εξαγωγέα ζάχαρης τέτοιας προελεύσεως.

Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, σχεδόν το σύνολο της ζάχαρης για την οποία ίσχυε η σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ προερχόταν από την Αρούμπα.

33 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά, καθόσον αυτή είχε, πριν από την έκδοση της αποφάσεως 97/803, συνομιλίες με την Επιτροπή και το Συμβούλιο σχετικά με την τροποποίηση των διατάξεων της αποφάσεως ΥΧΕ, που κατέληξαν στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνηστεί ότι ούτε το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1997, C-95/97, Région wallonne κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1787, σκέψη 6, και της 1ης Οκτωβρίου 1997, C-180/97, Regione Toscana κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-5245, σκέψη 6) ούτε το τρίτο εδάφιο του ιδίου άρθρου επιδέχονται κατ' αναλογίαν εφαρμογή. Επομένως, η ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας μπορεί να εξεταστεί μόνο βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-452/98, Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8973, σκέψη 50).

35 Εν συνεχεία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι πράξη γενικής ισχύος. Συγκεκριμένα, ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται επί του συνόλου των εισαγωγών στην Κοινότητα της ζάχαρης για την οποία ισχύει η σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ.

36 Ωστόσο, επιβάλλεται να εξεταστεί αν, παρά τη γενική ισχύ του προσβαλλόμενου κανονισμού, μπορεί να θεωρηθεί ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά την προ-

σφεύγουσα άμεσα και ατομικά. Συγκεκριμένα, η γενική ισχύς πράξεως δεν αποκλείει, εντούτοις, τη δυνατότητα να αφορά η πράξη αυτή άμεσα και ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19, και Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 34, σκέψη 55).

37 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, ο εν λόγω κανονισμός δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στις εθνικές αρχές των κρατών μελών που ευθύνονται για την εφαρμογή του (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, T-43/98, Emesa Sugar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-3519, σκέψη 48).

38 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, πρέπει να υπομνηστεί ότι, για να μπορεί ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο να ισχυριστεί ότι μία πράξη γενικής ισχύος το αφορά ατομικά, πρέπει να θίγεται από την ως άνω πράξη λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι το εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη αποφάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 34, σκέψη 60).

39 Από τις αποφάσεις Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 34, και Επιτροπή κατά Nederlandse Antillen, προπαρατεθείσα στη σκέψη 20, προκύπτει απερίφραστα ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται στον στενό όμιλο των ΥΧΕ που προσδιορίζονται στο παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά.

40 Επιπλέον, το γενικό συμφέρον που μια ΥΧΕ, ως αρμόδια οντότητα για τα ζητήματα οικονομικής και κοινωνικής φύσεως στο έδαφός της, μπορεί να έχει σχετικά με την

επίτευξη ευνοϊκού αποτελέσματος για την οικονομική ευημερία της δεν αρκεί από μόνο του για να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, ούτε —κατά μείζονα λόγο— ότι την αφορά ατομικά (απόφαση Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 34, σκέψη 64).

41 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από τη θέση την οποία καταλαμβάνει η προσφεύγουσα στην αγορά της ζάχαρης, πρέπει να επισημανθεί ότι οι δραστηριότητες μεταποιήσεως της ζάχαρης προελεύσεως τρίτων χωρών στο έδαφος των ΥΧΕ και οι δραστηριότητες εξαγωγής της ζάχαρης για την οποία ισχύει η σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ είναι εμπορικές δραστηριότητες οι οποίες, ανά πάσα στιγμή, μπορούν να ασκηθούν από οποιονδήποτε επιχειρηματία σε οποιαδήποτε ΥΧΕ. Η ίδια η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι υφίσταται και στις Ολλανδικές Αντίλλες δραστηριότητα μεταποιήσεως της ζάχαρης. Επομένως, η μεταποίηση της ζάχαρης και η εξαγωγή της ζάχαρης για την οποία ισχύει η σώρευση καταγωγών ΑΚΕ/ΥΧΕ δεν είναι δραστηριότητες που μπορούν να χαρακτηρίσουν την προσφεύγουσα σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη ΥΧΕ (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση Nederlandse Antillen κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 34, σκέψη 74).

42 Επιπλέον, το γεγονός ότι διενεργήθηκαν συνομιλίες μεταξύ, αφενός, της προσφεύγουσας και, αφετέρου, των εκπροσώπων της Επιτροπής και του Συμβουλίου πριν από την έκδοση της αποφάσεως 97/803 δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Έστω και αν οι εν λόγω συνομιλίες είχαν λάβει χώρα στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, ούτε το γεγονός αυτό θα ήταν ικανό να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι ένα πρόσωπο παρεμβαίνει, κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στη διαδικασία εκδόσεως μιας κοινοτικής πράξεως είναι ικανό να εξατομικεύσει το πρόσωπο αυτό σε σχέση με την εν λόγω πράξη μόνον όταν η εφαρμοστέα κοινοτική ρύθμιση του παρέχει ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 9ης Αυγούστου 1995, T-585/93, Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2205, σκέψεις 56 και 63, και της 8ης Ιουλίου 1999, T-12/96, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2301, σκέψη 59· απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2001, T-38/99 έως T-50/99, Sociedade Agricola dos Arinhos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-585, σκέψη 46), πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

43 Τέλος, το γεγονός ότι οι πράξεις περί των όρων προσχωρήσεως της Αυστρίας, της Φινλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και της Σουηδίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες επικυρώθηκαν μόνον έναντι των Κάτω Χωρών και όχι έναντι της Αρούμπα δεν αποδεικνύει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, που είναι πράξη εκδοθείσα από την Επιτροπή, θίγει την προσφεύγουσα κατά τρόπο διαφορετικό απ' ό,τι τις λοιπές ΥΧΕ.

44 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά.

45 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

46 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

47 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και το Συμβούλιο, παρεμβαίνοντα, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

3) Τα παρεμβαίνοντα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Λουξεμβούργο, 17 Σεπτεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts